

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 20CoCsp/48/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421201014  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8421201014.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX K. P., zast. Združenie na ochranu práv občana - AVES, IČO: 50 252 151, Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpeného: AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie finančného zadostučinenia 300,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Csp/52/2021-88 zo dňa 22.03.2022, takto

### rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.  
II. Platobný rozkaz Okresného súdu Kežmarok zo dňa 17.06.2021 č.k. 4Csp/52/2021-44 zrušuje.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi k rukám jeho zástupcu Združenie na ochranu práv občana - AVES, Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vyšší súdny úradník.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že mal preukázané, že súdy v spotrebiteľskom súdnom konaní vedenom na návrh žalobcu proti žalovanému na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn 10Csp/77/2017 judikovali v prospech žalobcu ako spotrebiteľa konkrétne nároky z porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej v texte len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a Občianskym zákonníkom ako osobitným predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa. Súdy v tomto konaní judikovali, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, zmluva o poskytovaní ďalších doplnkových služieb, dohoda o zabezpečení záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zrážkami zo mzdy dlžníka a spotrebiteľská rozhodcovská zmluva uzavreté sporovými stranami dňa 22.06.2015 sú pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi neplatné, a tiež nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 104,22 eura s prísl., ktoré žalovaný získal na úkor žalobcu plnením na základe týchto neplatných zmlúv. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca splnil prvý základný predpoklad, ktorý Zákon na ochranu spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie. Rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 12.12.2018

č.k. 10Csp/77/2017-141 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.02.2020 č.k. 5Co/49/2019-191, ktorým súd tieto nároky žalobcu judikoval, nadobudol právoplatnosť dňa 15.04.2020. Súd prvej inštancie pri určení výšky finančného zadosťučinenia v danej veci na jednej strane zohľadnil povahu a značný rozsah porušení práv a povinností slúžiacich záujmom spotrebiteľa, ako aj dĺžku trvania tohto porušenia, t.j. cca 5 rokov. Podľa jeho názoru povahy porušenia práv a povinností, predovšetkým núteným zrážkam z príjmu žalobcu aj nad rozsah prijateľného plnenia a vnútenému iniciovaniu súdneho konania, ako aj značnému rozsahu porušení práv a povinností, nezodpovedá satisfakcia spočívajúca iba v uložení povinnosti žalovaného vydať žalobcovi získané bezdôvodné obohatenie, ale aj náhrada morálnej ujmy, ktorá žalobcovi nie len hrozila, ale ktorú žalobca musel aj strpieť. Na druhej strane pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia v danom prípade zohľadnil skutočnosť, že u žalovaného sa nejedná o ojedinelé a výnimočné porušenie práv a povinností slúžiacich ochrane spotrebiteľov. Vzhľadom na okolnosti danej veci súd prvej inštancie žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur nepovažoval za neprimerané a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Vo vzťahu k námietke premlčania nároku vznesenej žalovanou v konaní súd prvej inštancie poukázal na právny záver podporený judikatúrou, podľa ktorého nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vzniká až okamihom, kedy súdy právoplatne judikujú porušenie práva alebo povinnosti upravených predpismi na ochranu spotrebiteľa. Preto všeobecná premlčacia doba na uplatnenie toho nároku môže začať plynúť až dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu o takomto porušení. V danej veci rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 12.12.2018 č.k. 10Csp/77/2017-141 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.02.2020 č.k. 5Co/49/2019-191 nadobudli právoplatnosť dňa 15.04.2021. Preto pokiaľ žalobca žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podal na súd dňa 28.05.2021, žalobu podal vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe upravenej ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o tom, že „právo na primerané finančné zadosťučinenie vznikne až momentom, kedy je zrejme, že spotrebiteľ bol v uplatnení porušenia práva alebo povinnosti úspešný (a to či už v postavení žalobcu, žalovaného, oprávneného alebo povinného), čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu. Uvedený záver súdu je v rozpore so zákonom a súčasne aj v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Z napádaného rozsudku je súčasne nezistiteľné, na základe akých úvah súd vlastne postupoval, keď z označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR si vybral len určitú časť a práve k otázke, ktorá bola podstatná pre toto konanie - teda kedy je vôbec možné uplatniť nárok na finančné zadosťučinenie - prijal záver odporujúci uvedenému rozhodnutiu dovolacieho súdu. Odklon od označeného rozhodnutia súd ani neozrejmil. V dôsledku označených pochybení v postupe a v rozhodovaní súdu súd prvej inštancie nesprávne posúdil uplatnenú námietku premlčania.

Súd prvej inštancie vo vzťahu k výške priznaného nároku uviedol, že ho nepovažuje za neprimerané. Podľa súdu vykonávanie zrážok zo mzdy a súdne konanie trvalo dlhšiu dobu, v danom prípade spolu cca 5 rokov (od roku 2015 do 2020). V bode 28 pritom uviedol, že zrážky zo mzdy boli vykonávané 14 mesiacov (od roku 2016 - 2017). Nepresnosti a zjednodušenia v prospech žalobcu sú cielené a nahrádzajú absenciu skutkových tvrdení žalobcu v podanej žalobe.

Zároveň súd prvej inštancie ako skutočnosť v neprospech žalovaného posudzoval fakt, že v rámci uplatnenia práva na súdnu ochranu sa v pôvodnom konaní 10Csp/77/2017 bránil.

Navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, alebo rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a považuje rozsudok za zákonný a správny, preto navrhol, aby odvolací súd, žalovaným napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, potvrdil ako vecne správny.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v napadnutej časti,

ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

9. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

10. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 10Csp 77/2017 o určenie neplatnosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, Dohody o poskytovaní služieb, Dohody o zrážkach zo mzdy a Rozhodcovskej zmluvy, ako aj o vydanie bezdôvodného obohatenia.

11. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom č.k. 10Csp/77/2017-141 z 12.12.2018, ktorým Okresný súd Kežmarok určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu zo dňa 22.06.2015, Dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 22.06.2015, Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka zo dňa 22.06.2015 a Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zo dňa 22.06.2015 sú neplatné a zároveň žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 104,22 eura spolu s príslušenstvom. Správnosť záverov okresného súdu potvrdil Krajský súd v Prešove, rozsudkom č.k. 5Co/49/2019-191 zo dňa 27.02.2020, keď súhlasil so záverom okresného súdu, že tvrdenie žalobcu o neplatnosti zmlúv a dohôd je dôvodné, a to pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi (nepreukázanie individuálneho dojednanja jednotlivých dohôd spotrebiteľom, existencia neprijateľných zmluvných podmienok, nesprávne uvedená RPMN a celková čiastka úveru v zmluve, neprimerane vysoká odplata). Krajský súd zároveň považoval za správny záver okresného súdu prvej inštancie, že žalovaný má nárok len na vrátenie sumy, ktorú žalobcovi reálne poskytol, t.j. 405,- eur v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka. Žalobca žalovanému vrátil viac, a to sumu 509,22 eura, či vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 104,22 eura.

12. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Kežmarok č.k. 10Csp/77/2017-141 z 12.12.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/49/2019-191 zo dňa 27.02.2020 došlo k vyhovneniu žaloby v dôsledku prijatého záveru súdov o nezákonnosti spotrebiteľskej zmluvy a súvisiacich dohôd uzatvorených medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, pričom tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenie práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

13. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením otázky premlčania nároku žalobcu nakoľko jediným predpokladom na uplatnenie tohto nároku je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Otázka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie bola vysvetlená v rozhodnutí NS SR sp.zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 alebo 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, preto sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného. Nielen judikatúra Najvyššieho súdu, ale aj zákon č. 250/2007 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 5 poslednej vety výslovne stanovuje, že jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

14. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie tak nemožno uplatniť skôr, ako je porušenie práva spotrebiteľa úspešne právoplatne judikované súdom, a preto aj premlčania doba na uplatnenie tohto nároku nemôže začať plynúť skôr, než dňom nasledujúcim po právoplatnosti príslušného rozhodnutia. V prejednávanej spore rozhodnutie Okresného súdu Kežmarok č.k. 10Csp 77/2017-141 z 12.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/49/2019-191 zo dňa 27.02.2020, nadobudlo právoplatnosť dňa 15.04.2021, počnúc dňom 16.04.2021 mohol žalobca svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatniť na súde. Žaloba bola súdu doručená 28.05.2021, preto odvolacia námietka premlčania prednesená žalovaným nie je dôvodná.

15. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

16. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

17. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 300,- eur, keď správne prihliadol na značný rozsah porušenia spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovaného, keď pri dôvodnosti nároku žalovaného len na vrátenie plnenia vo výške 405,- eur, žalovaný požiadal listom zo dňa 11.12.2015 zamestnávateľa žalobcu o zrážky zo mzdy až vo výške 836,91 eura, pričom došlo k vymoženiu sumy 509,22 eura, teda sa žalovaný bezdôvodne obohatil o sumu 104,22 eur. Ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu žalovaného vo výške viac ako 300,- eur zabránil práve žalobca úspešným uplatnením spotrebiteľských práv na súde.

18. Je zrejmé, že žalobca s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 10Csp 77/2017, v ktorej žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby i napriek zjavným porušeniam spotrebiteľského práva, bol dlhodobo nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval neplatnú spotrebiteľskú úverovú zmluvu ako aj neplatnú dohodu o

zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Následne použitím neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy.

19. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia 300,- eur je postačujúca.

20. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).